సూరయ్య నిర్ణయం

సూరయ్య ఆఫీసునుంచి ఇంటికి తిరిగి వచ్చేసరికి గుమ్మాలమీద ఏదో కుక్క అడ్డంగా పడుకొని ఉంది. మూడో మెట్టుమీద కుక్క ఉందని మొదటి మెట్టు ఎక్కేవరకూ అతను చూడనేలేదు. చూసి వెనక్కి ఒక అడుగు వేశాడు. సూరయ్యకు కుక్కలమీద నమ్మకం లేదు. అవి మంచివో వెర్రివో వాటి మొగాన రాసి ఉండదుగదా. అందులోనూ ఇది చాలా పెద్దకుక్క. ఆవుదూడ అంత వుంది. వీధి కుక్కే కావచ్చును కాని కరవదని హామీ ఎక్కడ? సూరయ్య అలాగే నిల్చుండిపోయాడు. కాసిని కాఫీనీళ్ళకోసం తన ప్రాణాలు తపనపడుతూంటే అది తీరికగా తనకేమీ పట్టనట్టుగా పడుకొని ఉంది. మెల్లగా, గొడుగుతో మెట్టుమీద కొట్టుతూ "చూ, చూ" అన్నాడు సూరయ్య. అది ఒక కన్ను తెరిచి 'గ్ ర్ ర్ ర్' అంది కదలకుండానే. సూరయ్య మరో రెండు అడుగులు వెనక్కి వేశాడు. ఇంతలో గుమ్మం తలుపులు తెరచుకున్నాయి. ఇంటావిడ - సూరయ్య భార్య - ముందతనిని చూసింది; తరువాత కుక్కను చూసింది. చూడడమే తడవుగా దాని మెడమీద గట్టిగా ఒక తన్ను తన్నింది. దానితో ఆ కుక్క 'కుయ్యో' మంటూ పరుగెత్తుకుపోయింది. ఇంటావిడ లోపలికి చక్కాపోయింది.

సూరయ్య లోపలికి వచ్చాడు. గది మధ్య కొంతసేపు గొడుగుమీద ఆనుకొని నిలబడ్డాడు. మళ్ళీ గొడుగు ఒక మూలపెట్టి, కోటు చిలకకొయ్యకు తగిలించి, దొడ్లోకి పోయి, మొగం కాళ్లూ చేతులూ కడుగుకున్నాడు. తువ్వాలుతో తుడుచుకుంటూ వంటింటి గుమ్మంవద్ద ఆగాడు. భార్య అరటి కాయలు తరుగుతోంది. కాఫీ ఇమ్మని అడుగుదామని రెండుసార్లు నాలుక చివర వరకూ వచ్చింది. కాని ఆమె కూర తరగడం వరస చూసి ఆగిపోయాడు. ఆమె కాయలు చకచక తరిగివేస్తోంది. కొంతసేపు చూసి చూసి కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వచ్చి పాత పేము కుర్చీ గోతిలో కూలబడ్డాడు. అప్పుడే లోపలికి వచ్చిన మూడో కూతురిని దగ్గరికి పిలిచి, "అమ్మనడిగి కాఫీ తెచ్చిపెట్టమ్మా" అని అడిగాడు. "నేను ఆడుకోవాలి, తే"నంది ఆ పిల్ల. "అమ్మ, అమ్మ, నా తల్లివి కాదూ. నీవు చాలా మంచిపిల్లవి. తెచ్చిపెట్టమ్మ" అన్నాడతను. ఆ పిల్ల ఏ ధోరణిలో ఉందో లోపలికి పోయివచ్చి "నిన్నిచ్చి తీసుకోమంది. అమ్మ" అని చెప్పి వీధిలోకి పరుగెత్తుకుపోయింది. సూరయ్య మెల్లగా లేచి వెళ్లాడు. "కాఫీ ఏదని" అడిగాడు.

"అలాగే నుంచోండి నోటికివస్తుంది! రాజులకేనా ఉండ దీదర్జా" అంది భార్య విసుగ్గా.

సూరయ్య అలమారా తీసి కాఫీ గిన్నె తీసుకొని కప్పులో పోసుకున్నాడు.

"ఏమయింది?" అని అడిగింది భార్య తీక్ష్ణంగా కూరలు తరుగుతూనే.

"ఏమిటి?" అన్నాడతను అమాయకంగా.

"ఏమిటి నా నెత్తి! ఏమిటనేవరకూ వచ్చిందీ—"

ఆ నీరసావస్థలో అతనికింకా జ్ఞాపకం రావడంలేదు.

"మానేజరు ఏమన్నాడంట?-"

వా. స. మూర్తి

సూరయ్యకు జ్ఞాపకం వచ్చింది. గుండె అదిరింది.

భార్య నెలరోజులనుంచీ అతనిని చంపుకు తింటోంది, మేనేజరుతో మాట్లాడి జీతం పెంచమని యజమానికి రాసేటట్లు చేయమని. సూరయ్య ఎన్నడు తన పనేదో తను చూసుకోవడమే తప్ప స్వయంగా మేనేజరు దగ్గరకుపోయి ఎరగడు. మేనేజరే పిలిచినప్పుడు నిశ్శబ్దంగాపోయి, ఏదో చిన్నతప్పుకు ఆయన చీవాట్లు పెట్టితే మారుమాటాడక పడేవాడు, లేక ఆయన ఏదైనా పని చెప్పితే 'చిత్తం', 'చిత్తం' అని వచ్చేసేవాడు. అటువంటిది మేనేజరు దగ్గరకుపోయి జీతం పెంచమని సిఫారసు చేయమని చెప్పడమే! అతనికి సాహసం చాలలేదు. కాని ఇంటిదగ్గర పోరు పడలేక ఎప్పటికప్పుడు చెపుదామనుకునేవాడు కాని తీరా సమయం వచ్చేసరికి కాళ్లు కదిలేవి కావు కాళ్లు కదిలినా పెదవులసలే కదిలేవి కావు. ఆఖరికి ఒకరోజున మేనేజరే - ఆవేళ ఏమి ఉత్సాహం పొంగివచ్చిందో కాని—గుమాస్తాలనందరినీ పలకరిస్తూ సూరయ్య, "ఏమండీ సూరయ్యగారూ, అంతా కులాసా?" అని అడిగాడు. ఆసందర్భంలో సూరయ్య ఎలాగో తాను చాలా కష్టపడుతున్నానని, జీతం పెంచేటట్లు యజమానికి వ్రాయవలసిందనీ విన్నవించుకోగలిగాడు. "ఓ, అలాగే చూదాం" అన్నాడు మేనేజరు. అంతే, మళ్ళీ ఆ విషయం ఏమి చేసిందీ ఆయన సూరయ్యకు చెప్పనేలేదు. చెప్పకపోయినా సూరయ్య ఊరుకోగలడు కానీ సూరయ్య భార్య ఊరుకోగలదా? "ఏమయింది? ఏం జవాబు చెప్పాడు" అంటూ రోజూ భర్తను నిలదీస్తోంది. దానితో తట్టుకోలేక, అటు మేనేజరునీ గట్టిగా అడగలేక, ఒకసారి మెల్లగా అన్నాడు "ఆ ఉత్తరంమాట?" మేనేజరుకేమీ జ్ఞాపకం లేనట్లేఉంది. "ఏ ఉత్తరం?" అన్నాడు. "వెనక నేనొకసారి మనవిచేసుకున్నాను జీతం పెంచమని సిఫారసు—" అంటూ ఆగిపోయాడు సూరయ్య. "ఓ అదా, చూదాం" అన్నాడు మళ్ళీ మేనేజరు, అది ఎంతో తీరిక విషయమైనట్లు. సూరయ్య భార్యకు మాత్రం తీరిక విషయం కాదు. మళ్ళీ రెండుమూడుసార్లు మేనేజరును సూరయ్య అడిగేటట్లు చేసింది. మేనేజరు విసుక్కోవడం మొదలుపెట్టాడు. ఈవేళ తేల్చి చెప్పివేశాడు—తను రాశానని, కాని యజమాని వీలులేదన్నాడని.

సూరయ్య పెద్ద చింతించలేదు. అతనెన్నడూ ఆశలు పెట్టుకోలేదు. భార్యకు ఏదో కచ్చితమైన జవాబు చెప్పడం అవసరం కాబట్టి ఆ జవాబుకోసం ఇన్నాళ్లూ ఎదురు చూశాడు. ఇప్పుడు కచ్చితమైన జవాబు వచ్చింది. ఇక తన బాధ్యత తీరిందనిపించిందతనికి. కాని ఆ కచ్చితమైన జవాబు భార్యకు తెలియజేయడమెలా? - కొంచెంసేపు గొంతు సవరించుకొని, "రాశాడట. యజమాని జీతం పెంచడానికి వీలులేదన్నాడట" అన్నాడు, ఆ జవాబుకు ఏం అగ్నిపర్వతం బ్రద్దలవుతుందోనని భయంతో చూస్తూ.

"దరిద్రపు మొహాలను చూస్తే అంతే చెప్తాడు ఎవడైనా" అంటూ భార్య కూరగిన్నె మొత్తి నేలను పెట్టికొట్టింది. సూరయ్య గుండె దడదడ కొట్టుకో సాగింది. అక్కడనుంచి కదులుదామనుకున్నాడు కాని కదలబోయేసరికి భార్య అంది: "ఈ మేనేజరుతో ఏమిటి మధ్య. తిన్నగాపోయి యజమానితోనే మాట్లాడాలి."

సూరయ్య నిర్ణయం

"యజమానితోనా! -"

"ఔను, యజమానితోనే. మన్ష్య వెధవల మీద ఆధారపడితే ఇలాగే ఉంటుంది"

"యజమానితో - లాభంలేదనుకుంటాను"

"లాభం లేదూ! - లాభం ఉందో లేదో ముందుపోయి మాట్లాడటానికేమంట?"

సూరయ్య జవాబు చెప్పలేక ఇవతలికి వచ్చాడు.

భార్య, "ఈ దరిద్రపు సంసారం ఎవ తీదుతారు? ఎప్పుడూ ఇబ్బందే! చాలీ చాలని జీతంకోసం ఈ వెధవ ఉద్యోగం చేస్తేనేం, చేయకపోతేనేం" అంటూ ఇంట్లో ఉన్న గిన్నెలూ, చెంబులూ వగైరాలు పగులగొట్టివేస్తోంది. ఎన్ని సొట్టలు పడ్డాయో, ఎన్ని విరిగిపోయాయో, ఎన్ని తుక్కైపోయాయో!

ఆ చప్పుళ్లకు సూరయ్య ఒళ్లు జల్లుమంటోంది. తన గుండెమీదే సమ్మెటలు పెట్టి కొట్టినట్లవుతోంది. బిత్తర చూపులు చూస్తూ తల వాల్చుకొని కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. అటువంటి సమయాల్లో అతనికి తరుచు వచ్చే ఎడమచేతి వణుకు తీవ్రంగా వచ్చింది.

భార్య చెప్పినట్లు చేయకపోతే ముందు ఏముంటుందో సూరయ్యకు తెలుసు. అది తలచుకుంటే అతని గుండె దిగజారిపోతోంది. కాని అటు యజమానితో మాట్లాడ్డమే! అది తలచుకున్నా అంత పనీ అవుతోంది. అసలు మేనేజరుతో మాట్లాడడానికే భయం. అటువంటిది యజమాని మాటే తలపెట్టగలడా. యజమాని అంటే అతని కొక మనిషిలాగే కనుపించడం లేదు. తన పంచప్రాణాలు అతని చేతిలో ఉంటాయి. అతనొక రావణాసురుడి వంటి వాడై యుంటాడనే భావం సూరయ్య మనస్సులో నాటుకుపోయింది. యజమానిదగ్గరకు పోవడమంటే పెద్దపులి ముందుకు పోవడంలా కనుపించింది. కాని ఇంట్లో పెద్దపులి మాట ఏమిటి? బయట పెద్దపులితో ఒక మాటే దర్శనమైతే ఇంట్లో పెద్దపులితో రోజూ బాధే! పోనీ ఒక వేళ సాహసించి యజమాని దగ్గరకు వెళ్లినా మాట్లాడడమెలా? ఒక వేళ మాట్లాడినా యజమాని వింటాడా? విన్నా ఒప్పుకుంటాడా? ఒప్పుకోకు పోనీ ఒప్పుకోకపోతే పోనీ. కోపం వచ్చి ఉద్యోగంనుంచే తీసిపారేస్తానంటే! కొంప మునుగుతుంది. నిజంగా అంత పనీ జరుగుతుంది. యజమానికి తప్పకుండా కోపం వస్తుంది. ఉద్యోగంనుంచి తీసిపారేస్తాడు. తనలాటి వాళ్ళు లక్షమందిఉంటారు అదే ఉద్యోగంకోసం కాచుకొని. తన్ను తోసివేసి యజమానిదగ్గరకు పోయినందుకు మేనేజరుకు కూడా కోపం వస్తుంది కాబట్టి తన ఉద్యోగం పోవడం ఖాయం. యజమాని దగ్గరకు పోకపోతే ఇంట్లో పోరు ఖాయం. ఏదో ఒక నిర్ణయం చేయాలి. "ఏది దారి దేవుడా" అనుకున్నాడు సూరయ్య నిస్పృహతో.

ఇంతవర కెన్నడూ సూరయ్యకు నిర్ణయాలు చేయవలసిన అవసరం రాలేదు. చిన్నప్పుడు తల్లిదండ్రులే నిర్ణయాలు చేసేవారు. తండ్రి చదవేస్తే చదువుకున్నాడు. పెండ్లి చేసుకోమంటే చేసుకున్నాడు. ఇక చదువు చాలునంటే చదువు మానివేశాడు. తండ్రే నానా తిప్పలు పడీ అతనికి ఉద్యోగం సంపాదించి పెట్టాడు. సూరయ్య ఉద్యోగంలో ప్రవేశించడంతో బాటే భార్యకూడా కాపురానికి వచ్చింది. అప్పటినుంచి నిర్ణయాలన్నీ భార్యవే. నిర్ణయాల భారం ఇంకొకరికి అప్పజెప్పినా ఆ నిర్ణయాల ఫలితం మాత్రం అనుభవించక తప్పలేదు సూరయ్యకు. జీతంరాళ్లు రాగానే అవి వచ్చినవి వచ్చినట్లుగానే భార్య చేతిలో పోస్తున్నాడు. భార్యే అన్ని ఖర్చులూ చేస్తోంది. అయినా అన్ని వస్తువులకూ లోటే కనిపిస్తోంది. చిన్న అప్పులూ, పెద్ద అప్పులూ విపరీతంగా పెరిగిపోతున్నాయి. ఖర్చు చేసేది తను కాకపోయినా ఈ అప్పులకూ లోటులకూ బాధ్యత అంతా తనదే అన్నట్లు భార్య తనమీదే విరుచుకుపడుతోంది. ఎందుకీ వెధవ నౌఖరీ అంటుంది. కాని తనలాటివాళ్ళకంతకన్న పెద్దఉద్యోగాలేమి దొరుకుతాయి? పెద్ద జీతా లెలా వస్తాయి? ఆ జీతంమీదే గడుపుకోవాలి. ఖర్చులు తగ్గించుకుంటే గడుపుకోవచ్చు కూడా. భార్య చేసే ఖర్చులలో కొన్ని తప్పక తగ్గించవచ్చు. తగ్గించవలసిన అవసరంకూడా కనుపించింది. కాని ఆ ఖర్చులు తగ్గించమని భార్యతో అంటే 'నా కెందుకీ వెధవ బాదరబందీ - మీరే చూసుకోండి' అని సంసారభారమంతా తన నెత్తిమీదే పడవేస్తుంది. అది మరీ చిక్కు. సంసారం ఈదే ధైర్యం తనకు లేదు. అందుకే తప్పించుకు తిరుగుతున్నాడు. కాని ఇప్పుడు ముందున్న సమస్యను మాత్రం తప్పించుకోవడానికి ఉపాయం తోచడంలేదు ఇలా ఆలోచనలలో మునిగి తేలుతూంటేగా ఎంతసేపు గడచిందో అతనికి గుర్తులేదు బాగా ప్రొద్దుపోయేసరికి తానింకా భోజనం చేయలేదన్న సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చిందతనికి రోజూ అందరి భోజనాలయిపోయి, నిద్రపోయే వేళ అది. అయినా భోజనానికి పిలుపురాలేదు. అప్పుడే ప్రారంభమయింది యుద్ధమనుకున్నాడు. చడీ చప్పుడూ కాకుండా వంటింట్లోకి పోయిచూశాడు, గిన్నెలలో తనకేమైనా అన్నం, కూరలూ ఉన్నాయేమోనని. వట్టిగిన్నెలే ఉన్నాయి.

(48-వ పేజీ చూడండి)

అశోక

అనేక విలువగల ఆయుర్వేద మూలికలు, మందులతో తయారైన యీ ఔషధము, స్త్రీలకు ప్రత్యేకముగా కలిగే జబ్బులను తప్పక పోగొట్టును.

"అశోక" అంటే "దుఃఖ నివారణి" అని దీని పేరే తెలుపును.

మా ప్రతినిధులు లేనిచోట్ల ఏజెంట్లు కావలెను.

ఆయుర్వేదాచార్య వి. మాధవ మేనన్, A.M.A.C.

మలబార్ ఆయుర్వేదిక్ స్టోర్సు

107-108, బ్రాడ్వే

మదరాసు-1

4116

★ సూరయ్య నిర్ణయం ★

(10-వ పేజీ తరువాయి)

భార్యను లేపడానికి సాహసం చాలక అలాగే తిరిగివచ్చి, పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచి మంచంమీద వాలాడు దోక్కలు మాడు తుండడంవల్ల నిద్రపట్టలేదు, దానికి తోడు మధ్యమధ్య భార్య తెచ్చుకున్న మూలుగు గుండెను స్తంభింపజేస్తోంది మర్నాడు ఎలా తెలవారుతుందో అని ఆలోచిస్తూ ఉండగానే ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో కాని మళ్ళీ మెలకువ వచ్చేసరికి ఫెళ్లున తెల్లవారింది మామూలుగానే లేవబోయాడు కాని గత రాత్రి విషయం జ్ఞాపకంవచ్చి మళ్ళీ వెనక్కి పడిపోయాడు ఎప్పుడూ నిద్రలోనే గడచిపోతే బాగుండు ననిపించింది అతనికి ఇంతలో వంటింట్లో నుంచి ఏదో గొడవ వినిపించింది పిల్లల ఏడ్పులూ గిన్నెల మోతలూ, పెళ్ళాం కేకలూ విని మంచంమీదనుంచి ఒక్క గంతువేసి దొడ్లోకి పరుగెత్తి, మొగం కడుక్కొని, నీళ్లుపోసుకొని కాఫీకోసం ఎదురుచూశాడు కాఫీ రాలేదు పరిస్థితి దుర్భరమైపోతోంది మెల్లగా వంటింటి గుమ్మం దగ్గరకు నడచి "అయితే–" అని ఆగిపోయాడు

భార్య అతనికేసి ఒక్కసారి తీక్ష్ణంగా చూసి ఊరుకుంది

"యజమానితో మాట్లాడితే—"

"మాట్లాడితే ఏమిటి మాట్లాడి తగలబడమనే అంటున్నాను—"

"—లాభం ఉంటుందా అని?—"

"లాభం ఉంటుందో లేదో జోస్యం చెప్పడానికి ఎవరు కూర్చున్నారు పోయి మాట్లాడడానికేం? మీదబడి మింగివేయడు కదా!"

"ఒకవేళ ఉద్యోగంనుంచి తీసివేస్తానంటే?"

"హడలిపోతూ మాట్లాడితే అలాగే అంటాడు తప్పకండా మెత్తని వాడిని చూస్తేనే మొత్తబుద్ధివేస్తుంది అక్కడకు పోయి బీద అరుపులేమీ అరవనక్కరలేదు ధైర్యంగా వెళ్ళి, 'నాకు జీతం పెంచితేనే ఈ ఉద్యోగం చేస్తాను, లేకపోతే చేయను, నాకు వేరే మంచి అవకాశాలు వస్తున్నాయి' అని తెగవేసి చెప్తే, చచ్చినట్లు ఒప్పుకుంటాడు, ఎంత యజమాని అయినా"

"చెపుతే నమ్మవద్దూ?"

"నమ్మకేం జేస్తాడూ? బుకాయిస్తే సరి"

బుకాయింపే! తను జన్మ ఎత్తి ఎరుగునా! తన స్వభావానికి అది అసంభవం కాబట్టి మాట్లాడకుండా ఊరుకున్నాడతను

మనదే పైచేయి అన్నట్లుగా ఉండాలి అప్పుడు ఎవడూ ఎదురుచెప్పలేడు మీకు మరో ఉద్యోగం దొరకదని భయపడనక్కర్లేదు ఈమాత్రం నౌకరీ ఎక్కడైనా దొరుకుతుంది ఎవడైనా మీవంటి వాళ్ళను కళ్ళకద్దుకుని తీసుకుంటాడు" అంది ఆమె భర్త నెలాగో అలాగ వెళ్లేటట్లు చేయాలనే పట్టుదలతో

ఆ మాటలు వింటూంటే సూరయ్యకు కూడా తన భార్య చెప్పినది నిజమే అని తోచసాగింది ఒకమూల బెదురుతో గుండె దడదడ కొట్టుకుంటూనా, వేరొక వైపు భార్య చెప్పినట్లు వెళ్ళి మాటాడితే పని అవుతుందేమో నన్న ఆశకూడా బయలుదేరింది నిజంగా తన అవసరం యజమానికి చాలా ఉన్నట్లూ, యజమాని తనను వదలుకోజాలడన్నట్లూ, తోచసాగింది

"అయితే వెళ్ళి మాట్లాడుతాను" అన్నాడాఖరికి

ఆమాట అనేసరికి ఇంట్లో వాతావరణం ఇట్టే మారిపోయింది భార్య మొగం మీద మబ్బులన్నీ మాయమైపోయాయి ఆమె ఎంతో ప్రేమ పొంగిపోతున్నట్లు గబగబా కాఫీ కాచియిచ్చింది ఎన్నడూ లేనిది రెండు పూరీలుకూడా వేగించి ఇచ్చింది అవి తింటూంటే సూరయ్యకు ఆత్మవిశ్వాసం పెరగసాగింది నిజంగా, తనకు ఎక్కడ పడితే అక్కడ ఇట్టే ఉద్యోగం దొరుకుతుంది, తనే యజమాని షరతులు చెప్పగలడనిపించిందికూడా ఈ ఆత్మవిశ్వాసం ఎంతవరకూ పెరిగిందంటే, చివరకు పిల్లలు చాలా గోలచేస్తూంటే రెండోవాడిని పట్టుకొని నడ్డివంచి గట్టిగా దబదబా నాలుగు వేసేశాడు ఇంతకుముం దెన్నడూ అతను అలా కొట్టి ఎరగడు ఎప్పుడైనా ఖర్మంజాలక చేయిజేసుకున్నా పిల్లలు మరి కొంత రెచ్చిపోయేవారు లేకపోతే తల్లిదగ్గరకుపోయి ఫిర్యాదు చేసేవారు అటువంటిది ఈనాడు తండ్రి అలా కొట్టేటప్పటికి రెండోవాడు కిమ్మనకుండా ఊరుకున్నాడు

మిగతాపిల్లలుకూడా గప్‌చుప్‌గా ఉండిపోయారు తన ప్రతాపానికి తనే ఆశ్చర్యపోయాడు సూరయ్య ఇన్నాళ్లూ తను మెత్తమెత్తగా ఉండబట్టే అందరూ తనమీద స్వారీచేసేవారు కాని ఇప్పుడు కాస్త కరుకుగా వ్యవహరించేసరికి అందరూ తనంటే జాగ్రత్తగా ఉంటారు తను గట్టిగా మాట్లాడితే యజమానికూడా లొంగిరాక తప్పదు అన్న నమ్మకం దృఢమైంది

యజమాని ఆఊళ్లో ఉండడు ఆ ఊరికి ఎనిమిదిమైళ్ళదూరంలో తోటలమధ్య పెద్ద బంగాళాలో ఉంటాడు ఆయనకు రెండు కార్లు ఉన్నాయి కాబట్టి ఎక్కడ ఉన్నా పరవాలేదు ఆయనదగ్గరకు పోవాలంటే రైలుమీదవెళ్లాలి అందువల్ల ఆఫీసుకు సెలవ రాసి పంపించి వేశాడు సూరయ్య భోజనం చేశాడు మంచి దుస్తులు వేసుకొని రీవిగా వెళ్ళమని సలహా యిచ్చింది భార్య ప్రక్క ఇంటి ఆయనను అడిగి మంచికోటు ఒకటి తెప్పించుకొని తొడుగుకున్నాడతను రిక్షా వచ్చింది తయారై రిక్షా ఎక్కాడు సూరయ్య ఎన్నడూ లేని అనురాగం తెచ్చుకొని "వెళ్లిరండి" అంది భార్య రిక్షా ఎత్తుకున్నాడు రిక్షావాలా హఠాత్తుగా 'ఆగు' అన్నాడు సూరయ్య రిక్షా దించాడు ఆమనిషి "ఎందు"కంది భార్య ఆశ్చర్యపోతూ, మళ్లీ వెనక తీస్తాడేమోనని "చేతిబెత్తం కూడా తీసుకువెళ్తే ఎక్కువ రీవిగా ఉంటుంది కాదూ" అన్నాడు సూరయ్య చేతి బెత్తం - ప్రక్క ఇంటి ఆయనది - తీసుకు వచ్చారు పిల్లలు "కళ్లజోడో?" కళ్లజోడు కూడా వచ్చింది అది తగిలించుకొని, కోటు సవరించుకొని, చేతి

సినిమా వార్తలు

కంటె తరుచు వస్తాయి 1951 వెనిస్ ఫెసివల్‌లో బహుమతిపొందిన "రోడ్ టుహోప్" త్వరలోనే భారతదేశంలో విడుదలౌతుంది

* * *

ఇటీవల లండన్‌లో రెండు మాసాలు పైగా ప్రేక్షకుల్ని ఒక సైలెంట్ ఫిలిమ్ ఆకర్షించింది. చార్లీ చాప్లిన్ సైలెంట్ చిత్రాలుకూడా ఇప్పటికీ ప్రజల్ని ఆకర్షిస్తున్నమాట నిజమే కాని రెండో ప్రపంచ యుద్ధానికి పూర్వం చలనచిత్ర కళాభివృద్ధికి ఎంతో తోడ్పడిన ఐజెన్‌స్టీన్ చిత్రాలమాట వేరు లండన్ ప్రేక్షకుల నాకర్షించినది ఐజెన్‌స్టీన్ చిత్రం "బాటిల్ షిప్ పోటెమ్‌కిన్" ఆ చిత్రంలో ఐజెన్‌స్టీన్ చూపిన కళాప్రావీణ్యం నేటికీ చిత్ర నిర్మాతలకు ఆశ్చర్యం కలిగిస్తున్నదని న్యూస్టేట్స్‌మన్ ఎండ్ నేషన్‌లో విలియమ్ వైట్ బెయిట్ వ్రాశాడు చలనచిత్ర పరిశ్రమలో కృషి చెయ్య దల్చుకున్న ప్రతి వ్యక్తి ఈ చిత్రాన్ని విధిగా శ్రద్ధగా పరిశీలించాలనికూడా వ్రాశాడు ★

★ కల - ఇల - కథ! ★

(11-వ పేజీ తరువాయి)

వుంటారు. అది తుళ్లి తుళ్లి ఏడుస్తుంది చీకి చీకి చస్తుంది అంతే!

అంతే! తనకూ రవణమ్మకు ఋణం తీరిపోయింది ఇంత జరిగాక ఏమీ తెలీనట్టే మళ్ళీ రవణమ్మ దగరకు పోలేదు పోక వేళ పోయినా రవణమ్మ తన్ను వళ్ళోకి లాక్కుంటూ గోముగా ఆ మాటలే అంటుంది! ఆ రాత్రి పరాయి మొగాడితో అన్నట్టే అంటుంది. ఎంత మోసం? ఆడది ఎంత పాపాన్ని, ద్రోహాన్ని హృదయంలో దాచుకొంటుంది! అప్పుడు రవణమ్మను వరికేస్తాడు తన్ను తను సరుకొంటాడు.

ఛీ! దాని మొహం యిహ చూడలేడు దాని స్పర్శ తనకు చీదర పుడుతుంది రవణమ్మను గురించిన వూహాలకే తన వంటిమీద తేళ్లు, జెర్రులూ పాకినట్టుగావుంది వళ్లు కంపరమెత్తిపోతోంది తనకీ రవణమ్మకూ యిహ ఏ సంబంధమూ లేదు తనకు యీ ప్రపంచంలో యింకేమీ అవసరంలేదు

బెత్తం పట్టుకొని మహారాణి గా కూర్చున్నాడు నూరయ్య, తను ఆఫీసరు అయిపోయినట్లు ఊహించుకుంటూ రిక్షా కదిలింది భార్యవైపు తిరిగి గంభీరంగా తల ఊపాడు వెళ్ళొస్తానన్నట్లు

రిక్షా వీధి మలుపు తిరిగింది భార్యా, ఇల్లూ కనబడకపోయేసరికి అణగిపోయాయనుకున్న అనుమానాలు తిరిగి పైకి లేవసాగాయి ఇంటికి దూరమవుతున్న కొద్దీ వాటిజోరు కూడా హెచ్చసాగింది ఆత్మవిశ్వాసం ఇంకి పోసాగింది స్టేషను చేరే వేళకు ఎప్పటి మేకపల్లే అయిపోయాడతను భయాందోళనలలో స్టేషను వచ్చింది దిగాలన్నమాటే మరచిపోయాడు రిక్షావాడు చెప్పగా అదిరిపడి బయటకురికి, వాడికీయవలిసిన బాడుగ వణుకుతూ ఇచ్చివేసి ఖంగారుగా స్టేషనులో అడుగు పెట్టాడు ఇంటిదగ్గర భార్య మాటలు అంత ధైర్యం కలిగించాయి కాని ఇప్పుడు అవే మాటలు తలచుకున్నా అతనికేమీ ధైర్యం చిక్కడం లేదు యజమాని ముందు నోరు విప్పగలడన్నది అనుమానంగా కనుపిస్తోంది దైవకృపవలన మాటవచ్చి, పెళ్లాం చెప్పినట్లు మాట్లాడితే యజమానికి కోపం వస్తుంది [illegible] అంతకుముందే కోపం వచ్చి ఉం[illegible]. ఇద్దరి కోపాలు ఏకమై తనకు ఉద్యోగం ఊడేటట్లు చేస్తాయి [illegible] మరోచోటు దొరుకుతుందని భార్య [illegible]ంటుంది అనుకున్నాడు కాని ఇప్పుడు ఆలోచించగా అది వట్టిగాలిలో మేడలా కనుపిస్తోంది ఇప్పటికే - ఈ జీతంమీదే సంసారం గడవడం కష్టంగా ఉంది రేపు ఈ జీతంకూడా ఆగిపోతే సంసారం మాటఏమిటి? అందరూ తననే అంటారు ఫలితం ముఖ్యంగా తనే అనుభవించవలసి వస్తుంది ఇంటికి తిరిగి పోదామంటే అదీ కుదరదు తవలాగే బుకాయించాలంటుంది భార్య కాని ఎదుటివాడి ప్రకృతి తనదానివంటిది కాదనేది ఆమె కర్థంకాదు వెళ్లి, మాట్లాడి చూడమంటుంది - అంతే వెళ్లి మాట్లాడితే?

స్టేషనులో టిక్కట్లు ఇస్తున్నాడు 'క్యూ' నూరయ్యవరకూ కూడా వచ్చివేసింది అనుకోకుండానే అతను 'క్యూ'లో ఒకడైపోయాడు అతని వెనకాల కూడా కొందరు నిలబడ్డారు 'క్యూ' అతనిని ముందుకు లాగుకుపోయింది టికెట్టు కొని ప్లాటుఫారమ్‌మీదకి నడిచాడు కోటూ, బెత్తమూ కళ్లజోడూ ఇప్పుడు చెడ్డబరువులా తోస్తున్నాయి అతనికి కొదిసేపు ఏ ఖాళీ ట్రాలీబండిమీదో కూర్చుంటూ, కొంతసేపు లేచి అటూ ఇటూ తిరుగుతూ, మళ్ళీ కూర్చుంటూ, మళ్ళీ లేస్తూఉన్నాడు నూరయ్య గంట మ్రోగింది జనం లేచి ప్లాటుఫారమ్ ఎదరకు పోయి నిలబడ్డారు వాళ్ళతోబాటు నూరయ్య కూడా పోయి నిలబడ్డాడు బండికూత వినిపించింది

బండి వస్తోంది వేగంగా అంతకంతకు పెద్దదైపోతూ పెనుభూతంలా వచ్చివేస్తోంది రైలుబండి

* * *

మరికొంతసేపటికి నూరయ్య ఇంటిముందు పోలీసువాను వచ్చి ఆగింది ఇద్దరు పోలీసులు బయటకు దిగి తలుపు తట్టారు నూరయ్య భార్య తలుపు తెరిచింది పోలీసుల్ని చూసి కొయ్యబారిపోయింది పోలీసులన్నారు, "నూరయ్యగారిల్లు ఇదేనా అండి?" తల ఊపిందామె "ఆయన భార్యగారు మీరేనా అండి?" అవునంది ఆమె

"ఒకసారి ఆసుపత్రికి వస్తారా? ఇందాకా రైలు క్రిందకు ఒకరు దూకేశారు దూకింది నూరయ్యగారేనేమో శవాన్ని గుర్తుపట్టడానికి—"

* * *

నూరయ్య తన జీవితంలో చేసిన ఏకైక నిర్ణయం అదేనన్నమాట! ★

జీవితంమీద రోతపుట్టినవాళ్లు భరించరాని బాధలతో అలమటించిపోయేవాళ్లంతా ఏం చేస్తారో తనూ అదే చేస్తాడు

రైలుకింద తలకాయలు పెట్టేవాళ్ళూ, రాళ్లు కట్టుకొని భావుల్లో దూకేవాళ్ళూ, కిరసనాయిల్ డబ్బా నెత్తిన పోసుకుని నిప్పు ముట్టించుకొనేవాళ్లు, గుక్కెడు విషాన్ని గుటుక్కున మింగేవాళ్ళూ, ఇంటి కప్పు దూలాలకు వ్రేలాడేవాళ్ళూ అంతా ఆనందరావు కళ్లముందు కదిలారు వాళ్లంతా తనకు యీ నరకంనుంచి విముక్తి మార్గాన్ని చూపిస్తోన్నారు

అంతవరకూ వాళ్లంతా ఎందుకు అలా చూస్తూ చూస్తూ నిండు జీవితాల్ని బలియిస్తారో అర్థం కాలేదు నిజంగా వాళ్లే తెలివికలవాళ్లు జీవితంలో సాధించకలిగిందీ, అనుభవించగలిగిందీ ఏమీ లేనప్పుడూ, పుట్టెడు దుఃఖంతో, నరకంలో మగ్గిపోయేకంటే అలా జీవితంనుంచి వైదొలగడమే మేలు

బయట మంచును తోసుకొంటూ చలిగాలి మెల్లగా వీస్తోంది చీకట్లో దోవచేసుకొంటూ బండి పరిగెత్తుతోంది ఆనందరావు కూర్చున్న చోటునుంచి కదలకుండా కిటికీలోంచి బయటికి చూశాడు చేలూ, తాటిచెట్లూ సరివితోపులూ మసక మసగ్గా కనపడి వెనక్కు పోతున్నాయి రైలుపెట్టెల్లోని వెలుతురు రైలుకట్టకిందనే వున్న పొదలపైన చిన్న చిన్న గుబురు చెట్లపైన పడి కనపడుతూ అంతలో చీకట్లో మాయమవుతూ వున్నై

అంతలో బండి వెంకటాచలం స్టేషన్లో ఆగింది ఆడమగా పదిమందిదాకా పెట్టెలో ఎక్కి, ఆనందరావుకు ఎదురుగా వున్న బల్లపై సామానూ అవీ సర్దుకుని కూర్చొన్నారు

ఆనందరావు అప్పుడే రాసి పూర్తిచేసిన వుత్తరాన్ని మడతబెట్టి, ఒక కవరులో పెట్టి భార్య రవణమ్మ అడ్రసు రాసి, బండి దిగి స్టేషన్‌లోవున్న పోస్టుపెట్టెలో వేసి మళ్ళీ ఎక్కాడు అంతకుముందు తను కూర్చునిపోయిన చోటు అలాగే ఖాళీగా తనకోసం ఎదురుచూస్తోన్నట్టుగా వుంది అవును! యింకో గంటకు మళ్ళీ ఖాళీ అవుతుంది! కాని మళ్లీ అక్కడ కూర్చోడానికి ఆనందరావు వుండడు!! అనుకుంటూ ఆనందరావు పోయి నీరసంగా అక్కడే కూర్చున్నాడు

బండి వెంకటాచలం స్టేషన్నుంచి కదిలింది

ఆనందరావుకు ఎదురుగా కూర్చున్నవాళ్ళు గలిబిలిగా మాట్లాడటం మొదలుపెట్టారు అవుత్సాహం, ఆనందడీ,